

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Sacrosancti Nominis Iesv Cvltvs Et Miracvla

Stengel, Carl

Augustae Vindellicorum, 1613

Quomodo Sacrosanctæ Christi Virgines dulcissimo nomine Iesv glorientes,
eumq[ue] suum, sponsum appellantes, sæuissima tormenta, ipsosq[ue]
tyrannos superârint. Cap. 13.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49813](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49813)

CAPVT XIII.

Omen **I E S V S**, est nomen amabile, illum enim calicem nobis sonat, qui amabilem maximè Christum reddit, Bernardo teste: *Super omnia* (inquit) *reddit amabilem te* *mibi I E S V bone, calix quem bibisti, opus nostra redem-* *ptionis. Hoc omnino amorem nostrum facile vendicat to-* *tum sibi, &c.* Isaias quoque: *Nomen tuum, & memo-* *riale tuum, in desiderio anima.* Noluit Christus nomen assumere potentia, maiestatis, tremendiue furoris horribile, sed misericordia amabile. Et quamuis Dominus **I E S V S** sponsus dicatur omnium animarum sanctarum, tamen hanc prerogatiuam præcipuè additâ sibi fecere sanctæ virgines, quæ de eius amore, glorificatione, virtute & honore præcipuè gloriantes, gloriosum de aduersarijs triumphum reportauere. Hinc B. Agatha oleam sterilem reddidit execrata suos ciues, qui non credidissent ancillæ Dei, *pro sancto eius NOMINE decertatura.* **I E S V** sanguine quoque inflammabantur animæ igne diuini amoris, ita vt in facie rubicundi colores apparerent, quibus pulcherrimæ in oculis Dei efficiebantur, quemadmodum D. Ambrosius refert, dixisse S. Virginem Agnetem, *sanguis eius ornauit genas meas.* Hic enim est viuus color, rubicundus, & roseus sanctarum animarum, quæ intus ardent amore, diuini sponsi sui, qui, vt eas mundaret, & pulchras efficeret suo sanguine, *sponsus sanguinum* fieri voluit. Hoc cælesti purpurisso, sanctæ animæ, labijs suis & genis, rubicundum colorem induunt, vt pulchriores coram pulcherrimo sponso appareant: à quo & audire possint dulcissima illa verba, *Sicut vitæ coccinea labia tua, sicut fragmen mali punici, ita gena tua, absque eo, quod intrinsecus later.* Ex interiori enim feruore animarum sanctarum, quem in earum cordibus, sanguis Christi operatur, procedit ille mirabilis color, atq; sanguineus,

in

D. Bern.

ser. 20. in

Cant.

Isa. 26.

I E S V S
sponsus
omnium
animarū
sanctarū,
præcipuè
tamē Vir-
ginum.

S. Ambr.

ser. 90.

Cant 4.

in labijs ac facie earum. Vnde & labia earum nihil aliud repræsentant, quàm mansuetudinem, & modestiã Christi, grauitatem eius, ac vitæ splendorem imitantes, & in omnibus sequentes agnum sine macula, in cuius sanguine lotæ sunt, atque rubricatæ. Hoc sanguine pretioso adornatur etiam anima ornatu pulcherrimo, vt audiat à sponso illud Canticorum, secundum aliam literam. *Ornatus capitis tui, sicut purpura Regis, & vt S. Ambrosius docet: Sanguis Christi purpura est, qui in-*

ficit sanctorum animas, non solum colore resplendeus, sed etiam potestate: quia reges facit, quibus regnum donet æ-

ternum. Hoc ipsum videntur dicere sancti, qui in cælo sunt Christo Domino, ac Redemptori suo. *Redemisti nos (inquiunt) Deo in sanguine tuo: & fecisti nos Deo nostro regnum.* Duos magnos effectus referunt sanguinis Christi, & quod redemit nos à peccato, deditque munditiã, & splendorem spiritualem, & quod fecit nos regnum Christi, & reges, vt cum illo regnemus in æternum. Fuerunt sanè CHRISTI Virgines nobilissimi & constantissimi propositi, nimiumq; laudabiles. Nam cum persecutionis sæuissimæ feruor, Christiani gregis strages plurimas daret, omnesque timidi ac fide imbecilles certare renuerent, Christumque Dei filium confiteri pænarũ metu detrectarent, fortissimæ CHRISTI Virgines instaurarunt aciem, & conferto bello summis viribus fuderunt hostem, victoriaque potitæ sunt. Accinctæ enim lumbos suos fide integra atq; perfecta, interritæ CHRISTVM Dominum, ingentiq; constantia confitebantur. Stabant namque certaminis tempore fortissimæ bellatrices DEI, tormenta omnia summa animi alacritate tolerantes pro NOMINE vnigeniti filij DEI, ac Saluatoris nostri CHRISTI. Quam verò strenuè, quantaque laude fortitudinis præditæ fuere, quæ subiecta oculis horrenda supplicia contra se parata, non modò nihil timuerunt, verum maiori quoque constantia pugnantes, cuncta tolerando su-

Cant. 7.

Ambr. su-
per Psal.
118. ser. 17.

Apo. 5.

Sanctarũ
Virginũ
victoria.

pera-

perarunt? Cernebant ardentem rogam, ignitas sartagine, ollasque feruentes, quæ feruore nimio guttas picis & adipis longius iaculabantur. Adspiciebant item ferratas & aculeatas rotas inter ignium globos nimia celeritate versari. Intuebantur ferreos vngues, laminasque candentes, fustes, vectes, aculeos, terebra, compedes atque catenas, omnemque profus artem, quam inimicus veritatis aduersus confessores Domini Saluatoris inuenit. Omnia enim pænarum genera in conspectu sanctis virginibus hostis callidus dedit, vt in formidinẽ verteret ipsas, & ad spectu ipso ac terrore pænarum, lingua non amplius confiteri Dominum IESVM, metu impedita, præsumeret.

*Pænis
proposi-
tis Virgi-
nes fiebat
alacrio-
res.*

*Verbera
deliciæ
fuerunt
Virgini-
bus.*

*Act. 8.
En quid
efficit
charitas.*

Quid autem fidelissimæ promptissimæque bellatrices CHRISTI, inter huiusmodi ante oculos exposita horrenda, inauditaque supplicia? Promptiores effectæ, maiore fiducia atque constantia indubitanter, & intrepidè ante tribunalia iudicum ac Præfectorum, CHRISTVM Dominum confitebantur. Non stridens flamma, non ignitæ sartagine, non ollæ feruentes, non rotarum horrendæ vertigines, non ardentes laminæ, non vnguium dentes, non cetera id genus tormenta, non compedes, non catenarum pondus immensum, non tyrannorum minæ, non principum fremitus, non ars tota diaboli, ministrorumque eius exterruit fortissimas CHRISTI Virgines, non impulit abnegare pietatem, non a charitate DEI & Saluatoris abduxit: sed præcinctæ fide, conculcârunt machinas omnes inimici, neque illos omninò formido tentauit. Non valuit vis immanis pænarum ipsarum animos flectere: tam intrepidæ charitatis ardorem nec mors ipsa quiuit extinguere. Cæsæ, magno cum gaudio flagrorum ictus, vt summas delicias, suscipiebant: serenaque ac ridenti facie gratias Deo referebant, quia meruerant pro ipsius NOMINE pati. Nam dum lictorum manus earum membra torquerent, visceraque nudarent, non mæren-

tes aspexere, non tristes, nec solum inter cruciatus gemitum non edentes, verum lætiore facie gaudia interna restantes. Quippe illis ea erant tormenta pro requie, & carnifices obsequi potius, quam sæuire videbantur.

Sic igitur vexatæ, afflictæ, tentatæ, exquisitisq; tormentis cruciatæ, Deum ex toto corde, totaque mente dilexerunt. Nullis tentationibus, nullis, grauissimis licet, acerrimisq; supplicijs flecti potuit tanta constantia. Nullis persequentium terroribus diuinæ charitatis ardor in sacris pectoribus quiuit obtundi. Nos verò in requie atque delicijs, benignissimum Deum ac Dominum nostrum diligere volumus. Sanctæ illæ se inuicem in ipso certaminis feruore ad perferendos pro fide CHRISTI cruciatus hortabantur, pusillanimesq; consolabantur, vt ipsæ quoque illarum famulæ vna cum dominabus in sancto certamine martyrij corona donarentur. Nos contra mali atque peruersi, inuicem inuidemus, inuicem comedimus, inuicem mordemus ob imauitatem nequitia nostræ. Agè igitur sanctarum virginum esto discipulus. Si te illis in disciplinam tradas, erunt tibi magistræ optimæ, discesq; ab illis nullâ ratione passionibus cedere: disces ab eis perfectam fidem, charitatem DEI, ingentemq; miserationis affectum, ac futurorum desiderium. Hæ enim ardentem rogam virtute Dei & fide perfectâ vicerunt. Vince igitur & tu semper ardentis noxiæ concupiscentiæ flammam. Varios illæ cruciatus tolerando superârunt, spe, quæ est in Christo, subnixæ. Tu quoque turpes omnes passiones, pudicitia & cogitatione pietatis admota, superare contende. Vicerunt illæ tyrannos per modestiam & longanimitatem. Vince tu quoque iracundiæ tyrannidem, eisdem armis institutus. Illæ apertè martyres fuere: tu in occulto martyr esto perfectus. Ille palam consummauere certamen: perfice & tu in occulto certamen, vt in die retributionis cum ipsis

coroneris, atque in cælesti regno illarum gloriæ socius inueniaris, atque vna sempiterno gaudio fruaris.

Inuoca-
tio SS.
Virginã.

SS. Virgi-
nes vt se
confirma-
rint in
pænis.

Precamur, beatissimæ Virgines, pro Domino Saluatore, proq; illius charitate spontè & impigrè tormenta subiistis, atque idèd familiarius Domino coniunctæ estis, vt pro nobis miseris, & peccatoribus, & negligentia squalore sordentibus, Dominum interpellare dignemini, vt superueniat in nos gratia CHRISTI, quæ corda nostra radio sanctæ charitatis illustret, vt ipsum toto corde diligere possimus. Vos nempe verè beatæ atque gloriosæ estis, quas Angeli & homines pari consensu beatas prædicant. Nam pressuræ tempore, cum pænarum dolor augetur, vos antè mentis oculos paradisum habebatis, vobiscum ista reputantes. Multiplicentur hic supplicia corporis, vt illic in paradiso voluptatis propagetur & requies. Cumque in altum se attollerent fluctuum montes, & moles vndarû per supplicia passionum, beatitudo vobis à Deo repromissa iugiter versabatur ante oculos, perfectè credentibus non posse mentiri Deum, qui ista promiserat. Quoniam igitur futura illa & sempiterna bona iugiter intuebamini, certæ vos eis sine fine fruituras, idèd, beatissimæ, flecti molliriq; vestra non potuit constantia. Læta & exultans futurorum expectatio, fortes vos ac robustissimas fecit. Itaque horis singulis noua vobis admoueri acriora supplicia cupiebatis, neque satiari pænis poteratis. Vidit vos truculentus arbiter securas, fidentes, intrepidam in agone persistere, nullamque pænarum acerbicatem, nullos verberum ictus, nullas canonicum manus omninò formidare, fractasque suæ nequitia vires obstupuit ac doluit. Vbi verò cruciatus omnes, immensa virtute vicistis, arbitrabatur insanus Iudex, per ferri metum robur vestræ constantia in formidinem posse conuertere, negaturasq; CHRISTVM putauit, quem toto animi affectu concupistis, qui que in cordibus vestris, vt in purissimo gratissimoque domici-

lio inhabitabat. Ignorabat amens, fore, ut ipsius gladius, qui immensos sanguinis riuos, strictus in sanctorum iugulum, fuderat, libi in primis pararet necem, ut ipsis pij cruoris undis suffocaretur infelix. Aiebat autem militibus suis, victus atque confusus: Timéo ac trepido vehementer hunc sanguinem, qui de cæsarum pro IESV Nazareni NOMINE ceruicibus manat. Se inuicem hortantur ad mortem, pro ipsius confessione subeundam. Terret me tanti ipsorum cruoris effusio, neque ad momentum, ante tantum discipularum CHRISTI consensum, tantamq; concordiam fidei consistere possum. Pænitet iam me facti mei, mallemq; aduersus eas non concitasse principum animos. Ecce enim illorum sanguis me undique exagitat. En sanguinis odor meas exoluit vires, ac nequeo penitus illuc intendere aciem, ubi discipularum IESV ossa inhumata iacent.

NOMEN IESV, QUAM SIT
DÆMONIBVS TER-
RIBILE.

CAPVT XIV.

Experimento cōprobatur quotidiano in Ecclesia Catholica ad nomen IESV dæmones fugari: & scribit Alciatus ipse Iureconsultus etiam eo in libro vbi sagas ne igne comburatur defendit, quum in dæmonum choro illæ saltitarēt, prolato obiter à quadam faminâ pestifera tinte, IESV

*De parci-
gis lib. 8.*